

Takt 2

Mågerne

Der sidder en måge højt højt over baggården. De runde øjne skiftes til at se ned i dybet. To gådyr (mennesker) står over for hinanden og basker med deres korte tynde vinger (arme).

- Pikslikker.

- Bøsserøv.

Skrigene bliver skingre og hule på vej op gennem baggårds-skakten og mågen bider sig i svingfjershæftet. Men snart vender den et øje ned mod scenen igen. Det lyse gådyr (tjener) løfter en vinge og det mørke (Fullerton) dukker sig.

- Svin.

- Røvhul.

Mågen ser sin kære ankomme og rykker lidt. De skriger lavt og basker goddag. Mågen fortæller om det sidste nye der er i gang i dybet på jorden. Hans elskede drejer med det samme et øje ud og ned.

- Har du pengene?

- Jeg skylder dig ikke en skid!

Den pludselige lyd af et vindue der har siddet i klem og nu giver sig (krangg) forskrækker mågerne og forsinker processen et par sekunder. Nede på anden sal står et gådyr med lange fjer (kvinde) og stirrer nedad. Det gør mågerne så osse. Det lyse gådyr slår sin vinge henover næbbet på det mørke der lægger sig ned.

- Nu skal du betale.

- Svin ...

Det lyse gådyr (tjener) river det mørke (Fullerton) i siden med sin klo (fod) og et afbrudt skrig fylder baggårdskløften. Et højere og lysere skrig fra gådyret med de lange fjer i vinduet på anden (kvinden) får mågerne til at se på hinanden.

- Hold så op med og slås. Jeg ringer til politiet.

- Så sig til dem, at Fullerton skylder penge i baren.

Mågerne er nu lidt ophidsede og skriger for at komme af med spændingen. De holder op da de mærker den langfjedrede stirre op mod deres klippehylde (tagrende). Et nyt skrig trækker i opmærksomheden. Den langfjedrede og mågerne ser ned på scenen.

- Slip så kassen, din idiot.

- Jamen, jeg har ikke drukket alt det sprut.

- Så var du død.

Et nyt krads (spark) med kloen (foden). Et nyt skrig.

- I onsdags gav du to omgange til hele huset.

- Det er løgn.

- Spørg alle.

Et nyt skrig.

- Jeg har ingen penge.

- Jeg kender dig Fullerton. Du har dem hjemme i madrassen og nu går vi.

- Neeeeejjj. Alllddrig.

Et skrig.

- Op og gå.

Det lyse gådyr (tjeneren) presser vingerne ned mod det liggende gådyr til det rejser sig op.

- Af sted din svans.

Det mørke gådyr (Fullerton) skriger igen da en vinge (arm) glider hurtigt henover dets nakkefjer. De to gådyr forsvinder ind i klippen.

Mågeparret ser på hinanden og vrikker og nikker lidt. Ingen

har lyst til at sige noget, men til sidst foreslår hun at de følger efter gådyrene for at se hvad der sker. Måske dør den ene? De klaprer næbbene sammen og hvæser. Han trækker lidt væk fra hende og de letter samtidigt fra klippehylden. Efter et lille dyk for at vinde fart svæver de over toppen af de høje klipper (huse) og begynder at afsøge kløften (gaden) under dem. De holder hele tiden kontakt med korte skrig og da han ser gådyrene følger hun straks med i et dyk.

Gådyrene lever stadig. Det lyse (tjeneren) skubber det mørke (Fullerton) foran sig med vingen så det må gå fremad. På trods af støjen fra de rullende klippeblokke (biler) hører mågerne skrig og lyde.

- Det er faneme ikke en måde at behandle en stamkunde på.
- Stamkunde. HA! Du skylder altid og det er et helvede at få dig til at betale.
- Det passer ikke. Jeg har da penge med.
- Kun det halve af det du bruger.
- Så meget drikker jeg ikke.
- Får du ikke blackout ved 9-tiden efterhånden?

Mågerne passerer igen gådyrene i et lige svæv og flyver i forvejen hvor hanmågen finder en udkigspost. De lander og vender sig. Gådyrene er nu ved skoven. En lang gul klippeblok (bus) nærmer sig og det mørke forbaskede gådyr (Fullerton) sætter med vingerne (armene) pludseligt det lyse gådyr ud foran den gule klippeblok, der svajer og hyler. Det mørke gådyr løber ind i skoven og det andet gådyr følger efter. Først langsomt, så hurtigere og hurtigere.

- Jeg får dig...
- ...aldrig

Mågerne letter og stiger op over trækronerne. Hunmågen flyver med vilje ind i hannens bane så han må krænge og vige. Hun skriger og klaprer med næbbet og sender kort et øje tilbage. Han smækker to gange med sit næb og styrtdykker bagfra og

under hende. Hun basker og falder i turbulensen. Lidt efter klapper de begge og falder ind i side-by-side formation igen. I en lysning lige under dem ligger det mørke gådyr (Fullerton) og modtager gentagne berøringer (slag) fra det lyse vinger og klør. Skrigene kommer aldrig rigtigt i gang. Det lyder som en unge der dør. I kanten af lysningen står et langfjedret gådyr (kvinde) med en odder for enden af vingen.

- Hold op med det der. Min hund bliver bange.
- Idioten er selv ude om det. Han skubbede mig ud foran en bus.

- Har han ikke fået nok alligevel.

Odderen trækker i den langfjeredes vinge.

- Der var du heldig Fullerton.

Mågerne cirkler over lysningen og ser det mørke gådyr rejse sig og stryge svingfjerene henover hovedet. Det vakler videre ind i skoven efterfulgt af det lyse. Tilbage i kanten af lysningen ser mågerne det langfjerede gådyr stryge sin tynde vinge henover odderen der slår med næbbet (snuden).

Solen er varm nu.

Hanmågen skriger kort og de deler sig for at finde gådyrene igen. De ser dem mellem træer og skygger i glimt at lyst og mørkt og endelig træder de ud i den åbne kløft (gade). Gådyrene går ind i en lav brungrå klippe (hus) og forsvinder. Hunmågen klapper for at finde dem i en af hulerne (vinduer) og han er indforstået. De finder et sted over for klippehulerne hvor de kan sidde sammen. Det er meget varmt og de spreder vingerne. I en af de øverste huler dukker det mørke gådyr (Fullerton) op. Det sætter sig på sine klør helt ude på kanten og spreder vingerne til siderne af hulen. Bagved ser mågerne det andet gådyr stå med en vinge løftet.

- Så er det sidste chance, Fullerton. Jeg gider ikke rode i dit lort. Nu siger du hvor pengene er og så er det overstået.

- Jeg har jo sagt det. Jeg har ikke nogen.

- Det er løgn.

Det lyse gådyr (tjener) basker (slår) det mørke med vingespidsen (hånden) så det rokker på sine fødder og skriger lavt.

- Så flyv dog, klaprer hunmågen selvom hun godt ved at gådyrs tynde vinger ikke kan bære. Hun lægger sit næb på hanmågens vingekant og han retter sig op og krummer vingen om hende.

Nede på gaden skriger et langfjeret gådyr (kvinde). Det er stort og skinnende sort (lædertøj) med lange lyse fjer (blond).

- Er du nu dig igen Court? Jeg kommer op med det samme.

Umiddelbart efter skriget forsvinder den langfjerede ind i klippen og oppe i hulen bliver det mørke gådyr (Fullerton) varsomt trukket ind. Lige efter ser de den langfjerede (kvinde) røre det lyse gådyrs (tjener) vingespids (hånd) med sin egen. Lidt efter forsvinder det lyse gådyr (tjeneren) over kløftens bund (gaden) og ind i skoven (parken). Inde i hulen (værelset) står de to gådyr. Deres klapren (tale) glider nemt igennem den hede luft til mågerne på grenen.

- Var det ikke dumt Fullerton. Du kunne ligge på gaden nu.

- Han er et svin. Vil du hjælpe mig med at få hævn?

- Det bliver jeg nødt til. Jeg kan ikke sige nej til dig.

- Tak Annette. Du er i bil, ikke?

Lidt efter træder de ud af klippen og ind i en sort klippeblok (bil), der begynder at rulle nede i kløften. På grenen klaprer hanmågen med det samme. Han synes de skal følge efter klippeblokken og hunmågen bøjer hovedet. De letter hurtigt og sætter efter den sorte blok og følger den langt ud af bjergområdet (byen). Ud til det åbne græsland hvor blokken standser ved en lille klippe (lille hus). Rundt om står mange halve klippeblokke (motorcykler) og enkelte hele (biler). De to gådyr går ind i klippen og mågerne ser sig om efter et udkigssted. Der er kun plads (sadelen) på en af de halve klippeblokke. Den giver sig lidt, men snart finder parret sig tilrette. De kan se lige ind i hulerne. En mængde gådyr i sort (læder) ligger rundt omkring.

- Hvem er det du har taget med på landet Annette? Det ligner en snylter.

- Det er Fullerton. Han talte med Nina da I havde fået den første pige. Kan du huske det?

- Yes, hun var styg dengang. Nå, men hvad så? Hvem skal have bank?

Mågerne kunne se de fleste af gådyrene røre vingerne spændt.

- I kan hjælpe mig og Fullerton med at hævne os på nogle bardrenge i Røvhullet.

- Jeg kender dem. Hvem vil med?

De fleste gådyr rækker en vinge i luften. Hanmågen ser på sin elskede og klapper af spænding. Der sker noget. Hun basker lidt og sætter sig igen – tæt.

- Hov. Der sidder to måger på din cykel, Jørgen.

- Flyt dig lige.

Et meget bredt gådyr dukker op i kanten af hulen (vinduet). Det peger lige mod dem med en gren (haglgevær) og de skubber samtidigt til hinanden. De suges baglæns af lufttrykket og døvgøres af braget. De indser at døden passerede. Med hurtige tag er de højt oppe. Men hanmågen er sydende vred over forskrækkelsen ved at mærke døden – tæt. Han cirkler og afventer at gådyrene går ud til klippeblokkene. Så ser han det brede gådyr sætte sig på en halv klippeblok (motorcykel). Den glider ind langs jorden i høj fart og får placeret et skarpt hug i gådyrets baghoved. Hastigt forsvinder den i zig-zag-kurs op til hende der gør det værd at leve. De ser alle klippeblokkene rulle tilbage mod bjergkæderne og de beslutter at flyve i direkte linie. Undervejs klapper de om muslinger og bortkastede torskehoveder. Uden at se på hinanden slipper de begge en klat. Klatterne rammer et gådyr på brystet. Det ser mågerne ikke. Klatter er væk når man har sluppet. De flyver roligt ind over de første klipper (huse). Det bliver varmere.

Langt ude bag bjergene (byen) ser de en blå stribe. Måger

nyder at flyve mod havet og hanmågen prøver at skabe tvivl om aftensmåltidet. Han foreslår flere appetitlige muligheder men han ved at hun inderst inde har bestemt sig. I et svæv lægger han sin vinge op under hendes og hun klapper om et sted nord for bjergene hvor der hver aften kastes fiskedele ud på havet i så store mængder at alle blive mætte. Friske fiskedele. Han klapper og lægger igen sin vinge under hendes.

Nu vil de finde gådyrene igen. Hannen fører an i en direkte linie tilbage til værts huset Røvhullet, hvor de ankommer samtidigt med de to gådyr i den sorte klippeblok fulgt af mange halve. Mågeparret vælger at holde sig i luften et stykke tid. De mange gådyr forlader klippeblokkene og går ind i klippen. Der går noget tid hvor ingen af mågerne kan se noget, men så dukker der gådyr op i den lille lukkede kløft (baggården) bag klippen. De sætter sig tilrette på deres plads på klippehylden (tagrenden) og ser det langfjerede gådyr på anden åbne vinduet med samme lyd som sidst (krangg). Nede i dybet står fire gådyr. Det lyse og det mørke. Det store langfjerede og det brede med blod i nakken. Hanmågen basker og hunmågen skriger. Men lavt.

Fullerton er rød i hovedet og stirrer rasende på tjeneren, der stirrer tilbage. Annette står med en hånd på Fullertons arm. I baggrunden pruster Jørgen rundt og slår med armene.

Tjener: Nu er jeg her. Hvad så?

Fullerton: Det er vist indlysende dit svin. Du skal have bank.

Fullerton løfter armen og Annette lægger den ned igen. Hun drejer Fullerton mod sig og tager fat i hans hænder.

Annette: Det er jo dit stamværtshus Fullerton. Du er der dit kvarte liv. Kan du undvære det for hævn?
Fullerton: Det er allerede ødelagt. Det bliver aldrig det samme så længe det svin er her.
Annette: Hvad nu hvis vi kan finde en ordning?
Fullerton: Det er umuligt.

Annette kysser ham.

Annette: Du kan give mig en chance.
Fullerton: Hmm.

Annette vender sig mod tjeneren der holder godt øje med Jørgen i baggrunden. Hun beholder en hånd på Fullertons arm.

Annette: Kan vi snakke om det?
Tjener: Der er ikke meget at tale om. Røvhullet kan sagtens undvære ham.
Annette: Mener du slet ikke at han har egenskaber der kommer andre til gode?
Tjener: Egenskaber? De er ikke værd at nævne.
Annette: Lad mig høre dem alligevel?
Tjener: For det første er han en ulidelig pralerøv og det meste er løgn.

Tjeneren slår armene ud til siden. Fullerton står helt stille.

Annette: Han praler ikke når han hjælper andre.
Tjener: Hvilken hjælp?
Annette: Han har hjulpet Jørgens kone og dig hjalp han også engang. Hvem overtalte din far til at

Tjener: komme på plejehjem? Det har du vist glemt.
 For det andet generer han pigerne når han er fuld og det er han tit. Så hædder de øl i håret på ham.

Annette: Mange synes han er sød og sjov. Du griner selv som en besat af hans narrestreger.

Tjener: For det tredje er han en vanvittig dårlig kort-spiller der en nem at lokke.

Annette: Ja, du har selv vundet nogle gange.

Tjener: For det fjerde er han en dårlig betaler.

Annette: Hvor meget skylder han i øjeblikket?

Tjener: Ikke noget. Du betalte jo hans regning.

Annette: Ikke noget! Er det dårligt efter så mange år? Fullerton er en trofast og gavmild gæst og bruger derfor mange penge. Desuden er han ubestridt en del af atmosfæren i Røvhullet og stedet vil miste kulør uden ham.

Tjener: Det kan godt være men jeg gider ikke have alt det ballade med betalingen. Hvis du vil garantere hans regning så måske...

Annette: Det vil jeg. Men på én betingelse: Du rører aldrig og jeg mener aldrig Fullerton igen. Hvad mener jeg Jørgen?

Jørgen: Du mener aldrig.

Jørgen tager sig til hovedet og ser lidt på den røde hånd inden han tørrer den under armen. Fullerton er begyndt at blive urolig.

Tjener: Hvad så når han dummer sig i en enorm brandert? Så forstår han kun et par flade.

Fullerton: Svin!

Annette: Lige et øjeblik Fullerton. *(hun visker noget til*

ham inden hun fortsætter henvendt til tjeneren).
Jeg håber du forstod hvad jeg mente med aldrig. Men skulle Fullerton komme i det humør, så ringer du til mig. Så vil jeg eller en anden komme og hente ham. Er det en aftale?

Fullerton: Han holder den ikke alligevel.

Tjener: Såh. Lovede jeg dig ikke bank hvis du ikke betalte?

Annette løfter begge hænder og ser på tjeneren. Hun bøjer sig forover og han træder lidt tilbage.

Annette: Hvilken del af det jeg har sagt kan du ikke forstå?

Tjener: Jeg forstår ikke hvorfor du tror det kan lade sig gøre. Jeg bliver aldrig venner med Fullerton.

Annette: Du skal bruge dit hjerte. Du skal se på Fullerton som et menneske der har brug for hjælp til næsten alt her i livet. Du kan lade ham være sig selv og hjælpe ham ud af de værste dumheder. Resten vil jeg tage mig af hvis du ringer.

Tjener: øhh, den er ny. Lad mig lige tænke over den.

Fullerton vakler og ryster på hovedet. Jørgen spytter op mod mågerne. Klatten når to meter op inden den dykker og lander lige ved siden af tjeneren der træder et skridt til siden.

Jørgen: Har du tænkt?

Tjener: Hvad siger du Fullerton?

Fullerton: Hvad siger du selv?

Tjener: Hvis du vil prøve er jeg med. Egentlig hader jeg at slå dig. Nu behøver jeg det ikke. Og jeg skal nok passe på dig undtagen i forhold til pigerne. Dem må du selv slås med.

Fullerton: Det kan vist ikke være anderledes.

Fullerton sukker og ser ned. Han ryster langsomt på hovedet. Han ser derefter op og direkte på tjeneren.

Fullerton: Jeg vil gøre alt hvad jeg kan for at behandle dig ordentligt selv om det ikke er min natur. Og ellers vil jeg lade stå til som jeg plejer.

Tjener: Det ved jeg du kan.

Tjeneren strækker sin hånd ud og Fullerton griber den. De ser på hinanden et stykke tid inden de slipper.

Jørgen: Når du ikke skal have bank så kan du servere nogle kolde øller.

Tjeneren og Jørgen forsvinder ind i Røvhullet. Annette lægger armene om Fullerton og ser ned i hans øjne.

Fullerton: *(hvisker)* Tak skal du have Annette. Du er en fantastisk kvinde. Jeg elsker dig.

Annette: Du fortjener det men det kommer du aldrig til at forstå. Skal vi tage hjem til dig?

Fullerton: Jatak og så har jeg har en idé.

Fullerton hvisker ind i Annettes øre. Hun retter hovedet og ser sig omkring. Så smiler hun lillepigeligt.

Annette: Fy.

De forlader gården arm i arm.

Mågerne i tagrenden har fulgt med så godt de kunne men de sidste ting gav ikke mening. Hvorfor står de to gådyr og rører vinger (giver hånd) efter at den ene har været efter den anden hele dagen? Hvorfor lægger det brede gådyr med hakket i hovedet (Jørgen) sin vinge om det lyse (tjeneren) og følger det ind i klippen? Hunmågen klapper men forventer ikke at han skal klapse igen. Han ser ned i det tomme dyb og så ser han på hende. De rører næb og letter samtidigt. Oppe over kløfterne får de hurtigt øje på den sorte klippeblok med det mørke (Fullerton) og det store sorte gådyr med de lange lyse fjer (Annette). I langsomme krydsende svæv følger de den rullende klippeblok hele vejen uden om skoven og hen til den lille klippe hvor det mørke gådyr blev basket. De finder sig tilrette på deres plads med direkte udsigt til gådyrets hule (Fullertons lejlighed). Hun slår lidt med vingerne af varme og han lægger sin vinge om hende. Hun skubber den væk og klapper. Han rykker sig lidt. Hun sidder lidt men rykker så med ham. De rører næb og drejer samtidigt et øje ind mod hulen. De to gådyr sidder på en lav lys klippe (seng) inde i mørket og klapper til hinanden. Lydene bæres tydeligt igennem den varme luft til mågernes gren.

- Jeg må takke dig igen Annette. Du er en utrolig hjælp.
- Det glæder mig at høre.
- Du fortjener alt og jeg har næsten intet.
- Det ved jeg godt Fullerton.
- Men du kan få det jeg har.

- Det ved jeg også godt.

- Vil du have det?

Lidt henne i klippevæggen dukker et gådyr op i sin hule.

- Så kys hende dog, Ef.

De to gådyr prøver at brække et stykke plastik op (griner) og så bliver der stille. De lægger vingerne om hinanden.

- Du er så smuk Annette.

Mågerne retter sig ved lyden af en musling der slupres af en måge. Lyden kommer fra hulen, hvor de to gådyr rører næb. Pludseligt skriger et gådyr fra sin hule lige ovenover og mågerne bliver lidt urolige på grenen.

- Hurtigt videre.

De to gådyr rører næb igen og igen forsvinder der en musling.

- Nu er du appetitlig.

- Fullerton.

Et nyt skrig fra en ny hule.

- Skal vi ikke holde fest hos Fullerton om en time?

Der bliver meget stille på klippevæggen. Mågerne ser sig omkring men ingen peger på dem.

- Hele huset er velkommen om en time, men tag selv det hele med.

Nu skriger mange gådyr.

- Jeg har vinaigre og cornichoner fra Alsace.

- Jeg har isklumper og 2 liter sprut.

- Jeg har fri i morgen.

De to gådyr på klippeblokken rejser sig og forsvinder bagerst i hulen. De andre gådyr trækker sig også tilbage. Flere steder begynder lyden af hurtig brænding (musik) med gådyrskrig (sang) at banke ud fra klippevæggen. Mågerne er varme. Rigtigt varme. Samtidigt letter de fra grenen og vinder højde. De flyver om på den anden side af klippen og finder et godt sted på en lav flad klippe med mørk nubret overflade (garage med tagpaptag). Et stort træ skygger og en lille brise køler. Snart har de gen-

vundet behaget og ser ind i det mørke gådyrs hule. De to gådyr står ved siden af den lave hvide klippeblok (seng) og stryger vingerne op og ned ad hinanden. Det virker som om de bliver lysere og lysere (tager tøjet af). Mågerne ser gådyrene lægge sig på den hvide klippeblok og trykke sig mod hinanden. Nu er de helt lyse. Gennem den hurtige brænding og de forfærdelige skrig hører mågerne lyde af en gigantisk muslingemåltid. De ser på hinanden men endnu er de nysgerrige.

Noget efter begynder gådyr at dukke op i den hule hvor de to gådyr spiste muslinger oven på hinanden. Et lyst gådyr dukker op med en lille bøje (champagneflaske) mellem vingerne. Han ryster den voldsomt

- Jeg prøver lige at ramme de to måger på garagen.

Bum lyder det og en lille ting flyver hurtigt lidt op og så ned mod hanmågen. Efter en sæson på de store både har han lært at snappe ting i luften. Med et elegant drej af næbbet griber han tingen men indser med det samme at den er uspiselig. Prøtt. Tingen ruller ud over kanten og ned i kløften.

- Dyrplager.

- Så du hvordan den greb proppen?

- Hvor er flasken?

- Jeg skal også smage. Er den tør?

Larmen stiger fra hulen og de to måger opdager for sent at en stor hanmåge er landet bag dem og nu slår med næbbet. Den rejser sig slår med vingerne og går med det samme til angreb. Kun ved en hurtig afværgemanøvre undgår hanmågen det skarpe næb. I et kort øjeblik står de tre måger stille. Hunmågen er stivnet i ubeslutsomhed. Hun ser på sin mage. Slank – hurtig – mindre. Den hvide fjerdragt stråler i solen. Hun aner fjenden foran sig. Stor – gul – skrammet. Det er meget varmt.

Den store gule åbner næbbet og udstøder et kampskrig. Med vingerne spredt ud jager den frem mod den slanke hvide og hakker efter vingehæftet. Men nu er den hvide parat. I en smidig

manøvre lykkes det først at strejfe den gule under øjet med næbspidsen og næsten samtidigt at dukke under den gules højre vinge og undslippe. Den gule bremser op og vender sig. Den slår med hovedet hvor en lille rød plet er meget synlig. På dette tidspunkt vælger hunmågen at gøre et udfald. Hun styrter frem for at hakke den gule i siden. Hun ser ikke den store vinge men pludseligt bliver hun døv bortset fra en syngende lyd i kraniet lige bag ved næbhængslet (kæbeleddet) .

Ovre i hulen står det mørke gådyr (Fullerton) og det store sorte (Annette) med vingerne om hinanden. De ser begge skråt ned på garagetaget. De har stået der fra kampens start.

- De to hvide har fulgt mig hele dagen.
- Jørgen havde nær ramt dem ude ved Marklyst.
- De må kende mig Annette. På en eller anden måde.
- Den gule er en led bandit. Hvad nu hvis den vinder? Skal hunmågen så være sammen med den?
- Tjah sådan er det vel for måger.
- Sådan bør det ikke være.

På taget er hunmågen stadig forturnet af det hårde slag. Hunmågen forsøger et udfald men må undvige millisekunder før den lange næb rammer den i brystet. Den kaster sig sidelæns ud over klippen og svinger sig i luften. Den store gule letter lige efter og efter tre – fire cirkler for at vinde fart angriber den i et kort dyk.

I huleåbningen er dukket et langt tyndt gådyr (Bølle) op ved siden af de to andre. Det har fulgt de to fugles kamp i luften og har klapret en del undervejs. Nu skriger det.

- Så I det halve loop lige ind i en rulning.
 - Ja, den hvide kan flyve.
 - Den gule kan også nogle ting. Se det dyk - se den fart.
 - Åh nej, Fullerton. Den var lige ved at blive ramt.
 - Men ikke endnu. Bølle! Nå der er du. Luftbremsede den?
 - Ja den sad helt stille i luften så den gule fes forbi.
- Den store gule måge cirkler nogle gange og angriber så uden

varsel hunmågen på den lille flade klippeblok. Hun ser alt for sent angrebet og når ikke at dække brystet før det rammes af den gule vingespids. Hun skrider dæmpet og falder om. Hanmågen var for langt borte til at kunne hjælpe men angriber nu i høj fart. Så høj at den gule når at undvige til siden inden han kan stoppe. Han lander hurtigt ved siden af hunmågen og rører hende med næbbet. Hun slår kraftløst med den ene vinge. Det bliver mørkere og hanmågen drejer hovedet og ser lige ind i solen hvorfra den gule angriber i et dyk. Hanmågen mærker et svidende slag henover hovedet og står blindet og venter på det skarpe næb med fred i sjælen.

Pludseligt synger luften metallisk. En tung lyd og et kvalt skrig kommer fra den store måge. Den hopper sidelæns og får lige luft nok under vingerne til at forsvinde langsomt ind over skoven (parken). De to måger på taget er rystede men han kan se igen. Hun er også i orden og står meget tæt på ham. De ser over mod hulen hvor lyden kom fra.

- For satan Ef. Hvad er det du har der?
- En slangebøsse jeg engang købte i Malaga.
- Hvad skyder du med?
- Møtrikker.

Mågerne ser gådyret løfte en vinge over mod dem og derefter gå væk fra kanten af hulen. Igen begynder skrigene og brændingen at lyde.

- Så er der fest.

Dagen med gådyrene er næsten borte og mågerne er trætte. De rører næb og kaster et sidste blik på klippevæggen. Så letter de og glider ind i en direkte flyvning. Nordpå til et sted med friske fiskedele i så store mængder at alle kan blive mætte.